

Uit een tekst voor het Titus Brandsma memorial in Nijmegen

Rafaël Tjihuis,
die het kamp Dachau overleefde, schrijft:
'Titus,
met zijn aangeboren vriendelijkheid
tracht door praten
nog iets bij de kampbewakers te bereiken
Naderhand zeg ik dan wel eens tegen Titus:
"Praat toch niet met die kerels,
U bereikt er toch niets mee, hoogstens een pak slaag!"
Maar dan antwoordt hij:
'Daarom moet je het niet laten,
want wie weet,
misschien blijft er wel iets van hangen'. '
Men moet voor deze mensen bidden'
hoor je hem vaak zeggen,
'opdat ze tot inzicht komen'.

Ruim 20 jaar voor zijn verblijf in Dachau
heeft Titus Brandsma een lijdensmeditatie geschreven
bij de kruiswegstaties van Albert Servaes.
Scherp beschrijft hij daarin
hoe het gemoed van de mens in opstand komt
tegen de ontterende ontluistering van het lijden.
Hoe een mens het liefst daarvoor wil vluchten,
weg van het kruis
naar de zegevierende verlosser van de verrijzenis.
Titus ziet echter
juist in die uiterste ontluistering van een mens een weg.
Hier kan de liefde
werkelijk aan het licht komen
als alle gerichtheid op het zelf
daarin geen deel meer heeft
en de alteriteit van de Ander wordt omhelsd.

Titus schrijft bij de derde statie:
'In uw zwakheid hebt Gij de wereld overwonnen.
Laat ik mét U zwak zijn
en diep mij bukken onder de zwaarte van het leven.
Nietig en gering zijn in het oog van de wereld
en met U weer opstaan tot nieuw lijden,
totdat mijn dood
de bekroning zal zijn van mijn offer'.